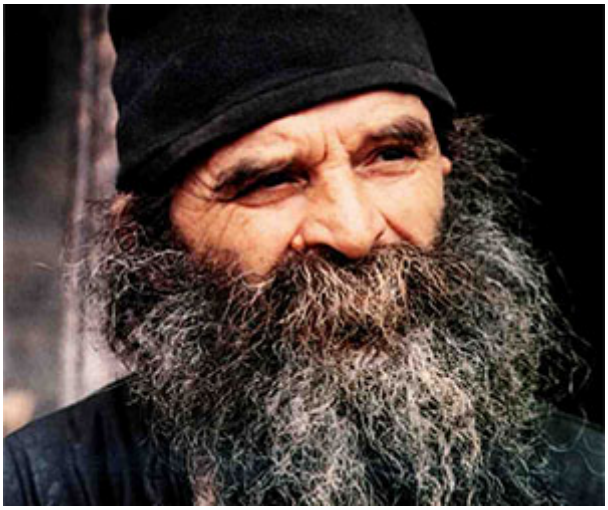
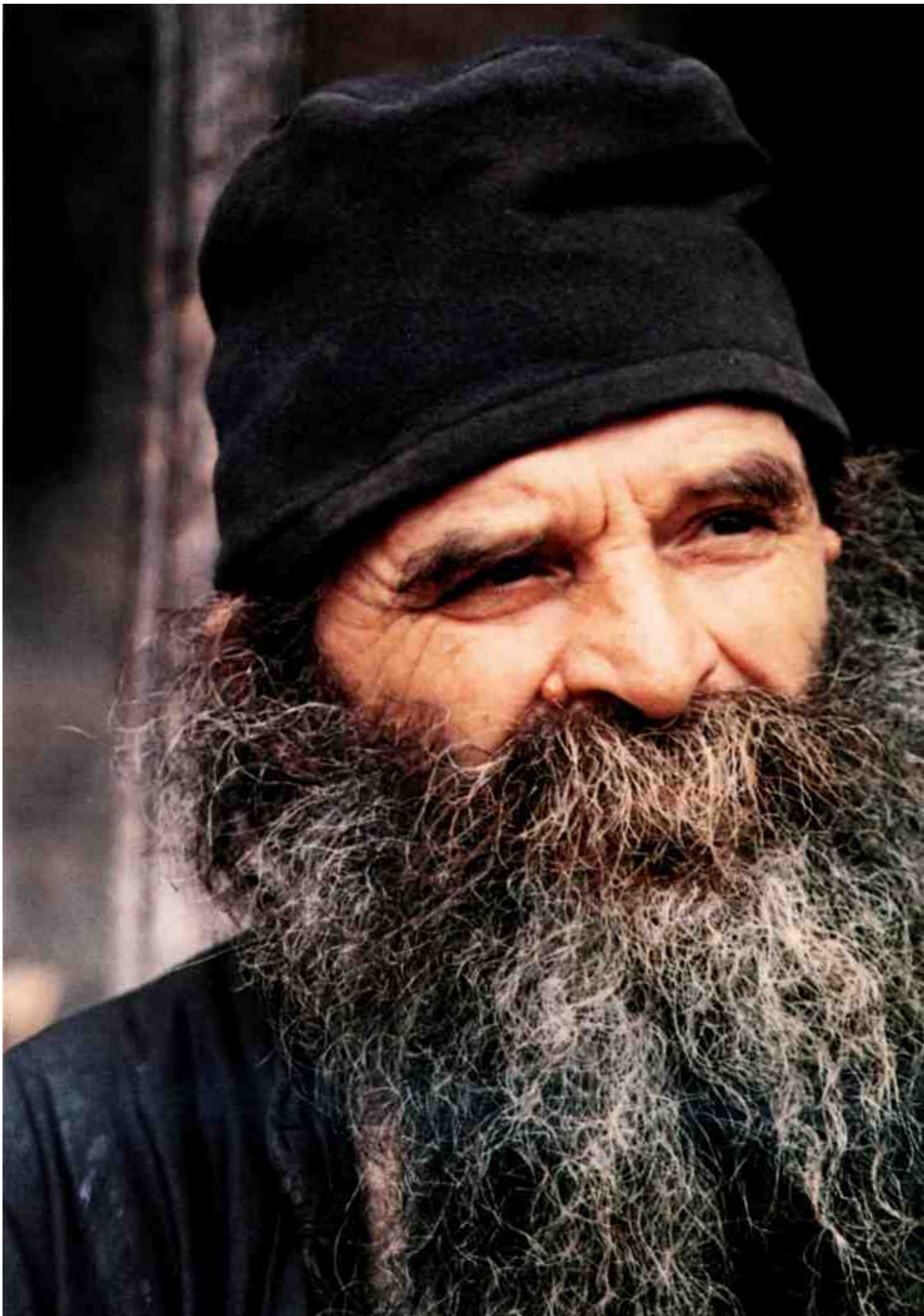
12 Ιουνίου 2026

Μοναχός Πέτρος Αγιοπετρίτης (1891 – 12 Ιουνίου 1958)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Πηγή φώτο: Μοναχού Χαρίτωνος – Monk Chariton, Ματιές στον Άθω – Images of Athos, Έκδοσις Γ΄,

Σε όλη του τη μοναχική ζωή έζησε στα όρια της Μ. Λαύρας. Ήλθε από τη Λήμνο, όπου γεννήθηκε το 1891. Εκάρη μοναχός στο Κελλί του Αγίου Νείλου, έξω από τα Καυσοκαλύβια. Ήταν σχεδόν αγράμματος, απλός, ζωηρός και ενθουσιώδης. Κάποτε εξορίσθηκε στη Σπιναλόγκα. Κατόπιν κατοίκησε σ' ένα απόμερο, μικρό, φτωχό καλύβι στη σκήτη της Μικράς Αγίας 'Άννης. Ήταν τόσο ταπεινός που πάντοτε έσκυβε κάτω, έβαζε μετάνοια σε όλους, σαν ένα μικρό ντροπαλό παιδί. Ήταν μικρόσωμος, κοντός και αδύνατος. Όλοι τον αγαπούσαν και τον φώναζαν «Πετράκη». 'Έτσι ήταν σε όλη του τη ζωή.

Δεν ήθελε πολλές συναναστροφές. Τα χάνε με τους ανθρώπους. Πάντως, όταν λίγο μιλούσε, έλεγε πάντοτε ωραία και χαριτωμένα λόγια που ανέπαυαν. Κλεινόταν στο κελλάκι του και μιλούσε συνέχεια με τον Θεό. Αρκούνταν στα λίγα που είχε, και τις ευλογίες που του πήγαιναν, ήθελε να τις δίνουν σε άλλα γεροντάκια που είχαν μεγαλύτερη ανάγκη. Ασκητής, νηστευτής, άγρυπνος, με την ευχή του Ιησού νύχτα-μέρα. Έλεγε απλά: Ακούω και αγγελικές ψαλμωδίες τόσο πολύ γλυκιές, που δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου από εκείνη την ουράνια γλυκιά μελωδία… Δόξα τω Θεώ, το Κελλί μου δεν το αλλάζω με όλα τα παλάτια του κόσμου, το γλυκό κατούνι μου… Συνέχεια ζω τέτοιες καταστάσεις θείες. Εκείνη την ώρα που με επισκέπτεται η θεία Χάρις, η καρδιά μου θερμαίνεται γλυκά από την άγάπη του Θεού, και ένα φως παράξενο με φωτίζει εσωτερικά και εξωτερικά, αφού φωτίζεται και το Κελλί μου. Βγάζω τότε το σκουφί μου και σκύβω ταπεινά το κεφάλι μου και λέγω στον Χριστό: "Χριστέ μου, χτύπησέ με μέ το κοντάρι της ευσπλαχνίας σου στην καρδιά μου". Τα μάτια μου τότε τρέχουν γλυκά δάκρυα συνέχεια από ευγνωμοσύνη, και δοξολογώ τον Θεό. Το δε πρόσωπό μου το νιώθω να φωτίζει. Εκείνες τις ώρες όλα σταματάνε, γιατί νιώθω πολύ κοντά μου τον Χριστό και δεν μπορώ πιά να ζητήσω τίποτα, γιατί σταματάει και η προσευχή· το κομποσχοίνι δεν μπορεί να γυρίση».

Ο Γέροντας Παΐσιος († 1994) τον γνώρισε καλά και ήθελε να γίνει υποτακτικός του. Μάλιστα πήγε ο ίδιος ο Πετράκης, βαδίζοντας ώρες δρόμο, για να του πει, να μην κάνει τον κόπο να πάει, γιατί θα πεθάνει… Όπως κι έγινε. Ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε περί αυτού: «Παρόλο που δεν οικονομούσε τον εαυτό του, και το δέρμα του είχε κολλήσει πιά στα κόκαλά του, εν τούτοις όμως έκανε μεγάλους αγώνες πνευματικούς και στην συνέχεια, και έβλεπε κανείς ολοφάνερα την Χάρη του Θεού, που τον δυνάμωνε. Κοιλιά πιά δεν έβλεπες στον Γέρο-Πέτρο αλλά λακούβα. Όταν τύχαινε να ξεκουμπωθεί λίγο το στήθος του, μπορούσες να μετρήσεις τα πλευρά

του, που φαίνονταν σαν βέργες από ζουλιγμένο καλάθι. Πολλούς ασκητάς γνώρισα, αλλά στον Γέρο-Πέτρο έβλεπε κανείς κάτι διαφορετικό! Φαινόταν μια θεϊκή γλυκύτητα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Είχε γεμίσει πιά η κυψέλη του η πνευματική, και ξεχείλιζε το πνευματικό του μέλι».

Γύριζε μία-δύο φορές τον χρόνο τα μοναστήρια κι έδινε το εργόχειρό του· κομποσχοίνια, τσάι του βουνού και σκούπες. Μ' ένα κιλό ζάχαρη περνούσε ένα χρόνο και του έμενε αρκετή και για τον επόμενο. Μια φορά στις Καρυές σταύρωσε ένα δαιμονισμένο με το κομποσχοίνι του κι έγινε καλά αμέσως. 'Έκανε καθημερινά επτά ώρες ακολουθία με κομποσχοίνι και περίπου 700 μεγάλες μετάνοιες. Προσευχόταν πολύ για τους ζώντες και τους κεκοιμημένους. Τον εαυτό του ειλικρινά θεωρούσε τον πιό αμαρτωλό άνθρωπο του κόσμου.

Προείδε το τέλος του κι ετοίμασε τα της ταφής του. Επέστρεψε στο Κελλί των πρώτων αγωνισμάτων του στον Άγιο Νείλο. Στις 12.6.1958, εορτή του όσιου Πέτρου του Αθωνίτου, οπότε εόρταζε, είχαν θεία Λειτουργία και κοινώνησε. Μετά το πέρας της θείας Λειτουργίας βγήκε έξω να ετοιμάσει το κέρασμα. Είχαν έλθει και άλλοι πατέρες από τα γύρω Κελλιά. Κάθισε πλησίον τους να του ευχηθούν. 'Έκλεισε τα μάτια του και παρέδωσε στον Πλάστη του την οσιακή ψυχή του. Οι πατέρες νόμιζαν ότι κουράσθηκε και αποκοιμήθηκε. Όταν αντελήφθησαν τι ακριβώς είχε συμβεί, του ευχήθηκαν εγκάρδια «καλή ανάπαυση» και «καλό παράδεισο».

Πηγές–Βιβλιογραφία:

Παϊσίου Αγιορείτου μονάχου, Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 1994(3), σσ. 64-73.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Β΄ – 1956-1983, σελ. 595-597, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμ-βριος 2011.*